

Fővárosi Ítéltábla

8.Pf.20.191/2023/5.

A Fővárosi Ítéltábla a Lohn Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe ügyintéző: dr. Lohn Balázs ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe.) felperesnek – a Dr. Káposztás Zoltán Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe. I/3., ügyintéző: dr. Káposztás Zoltán ügyvéd) által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása és sérelemdíj iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2023. január 24. napján kelt 28.P.22.022/2021/34. számú ítélete ellen az alperes 39. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja, és a felperes teljes keresetét elutasítja.

Az elsőfokú perköltségről akként rendelkezik, hogy mellőzi az elsőfokú ítéletnek az alperest az állam javára 60.000 (Hatvanezer) forint kereseti illeték, valamint a felperes számára 100.000 (Százezer) forint ügyvédi munkadíj és 59.657 (Ötvenkilencezer-hatszázötvenhét) forint szakértői díj megfizetésére kötelező rendelkezését.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (Huszonötezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 (hatvan) napon belül további 60.000 (Hatvanezer) forint kereseti-, valamint 80.000 (Nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint mind a felperes, mind az alperes a cég1 Kft. munkavállalói voltak 2021 nyarán. Az alperes 2021. július 12. napján munkahelyi konfliktusba keveredett a felperessel. A vita során az alperes támadólag lépett fel a felperessel szemben, „szuka” szóval illetve - amely nemzetiségű szó magyar jelentése: céda - és egy vastag papírköteget dobott az arcához.

[2] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a fenti magatartásával megsértette az egészséghez való jogát. Kérte ezért 17.000.000 forint sérelemdíj és kamatai megfizetésére kötelezni az alperest. Keresetét azzal indokolta, hogy a munkahelyi konfliktus súlyos hatással volt a pszichés állapotára, egészségromlást, pánikbetegséget, poszttraumás stressz szindrómát okozott nála.

[3] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a munkahelyi konfliktus egészségromlást okozott volna a felperesnél, a sérelemdíjat pedig eltúlzottnak tartotta.

[4] Az elsőfokú bíróság - a keresetet részben alaposnak találva - ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes egészséghez fűződő jogát azzal a magatartásával, hogy 2021. július 12. napján a munkahelyén agresszíven lépett fel vele szemben, őt a „szuka” jelzővel illetve, valamint egy papírköteget vágott hozzá. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000 forintot és ez után 2021. július 12. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát. A törvényszék a keresetet ezt meghaladóan elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 676.943 forint perköltséget, továbbá arra kötelezte a felperest, hogy 960.000 forint, míg az alperest, hogy 60.000 forint illetéket fizessenek meg a Magyar Államnak az ítélet jogerőre emelkedését követő 60 napon belül. A 283.210 forint tolmács díjról akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

[5] A törvényszék határozatát a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) bekezdésére, 2:43. § a) pontjára, 2:52. § (1)-(2)-(3) bekezdésére, továbbá a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdésére, valamint 101. § (6) bekezdésére alapította.

[6] Megállapította, hogy a felek között nem volt vitatott a munkahelyi konfliktus ténye és jellege. Az alperes a perben azt vitatta, hogy a konfliktus egészségromlást okozott volna a felperesnél, illetve a sérelemdíjat tartotta eltúlzottnak.

[7] Az elsőfokú bíróság szakértői igazságügyi-elmeszakértő szakvéleménye alapján megállapította, hogy a felperes a munkahelyi konfliktus hatására poszttraumás stressz szindrómában és pánikbetegségben szenved. A konfliktus negatív hatással volt mentális állapotára, hangulatzavar, érzelmi - indulati labilitás, fokozott szorongásos hajlam léptek fel nála pánikszerű reakciókkal.

[8] Az így megállapított pszichés egészségromlásra tekintettel a törvényszék a felperes egészséghez való joga megsértését megállapította. Akként foglalt állást, hogy az alperes felróhatóan járt el, mivel támadólag lépett fel a felperessel szemben, pejoratív szóval illette és papírköteget vágott hozzá. Hangsúlyozta, hogy az ilyen viselkedés nem elvárható egy turisztikai irodában. Ebből arra következtetett, hogy alperes ezen egészségromlás okozása miatt sérelemdíj fizetésére köteles.

[9] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összege megállapításakor azt vette figyelembe, hogy a kialakult konfliktus egyszeri alkalom volt. Kifejtette, hogy bár egy munkahelyi konfliktusban csúnya szavak használata és papírkötegek dobálása jellemzően nem okoz egészségromlást más személyeknél, azonban az a felperesnél ténylegesen egészségromlást eredményezett, a poszttraumás stressz szindróma és pánikbetegség negatív kihatással van az életére, az átélt trauma pedig jelenleg is hatással van az idegállapotára.

[10] Mindezeket egybevetve az elsőfokú bíróság 1.000.000 forintban határozta meg az alperes által fizetendő sérelemdíjat, egyúttal kötelezte az alperest ezen összeg és kamatai megfizetésére.

[11] A perköltségről a törvényszék a 32/2003. (VIII. 22) IM rendelet alapján rendelkezett, a felperes jogi képviselőjének munkadíját 100.000 forintban állapítva meg, amelyhez hozzászámította a felperes által előlegezett 59.657 forint szakértői díjat. Az alperes jogi képviselőjének munkadíját a 16 millió forint vonatkozásában elért pernyertességre tekintettel 680.000 forint+áfa összegben, azaz 863.600 forintban állapította meg, amelynek mérséklését nem tartotta indokoltnak, tekintettel arra, hogy az alperes jogi képviselőjének is idegen nyelven kellett kapcsolatot tartani az ügyfelével. Figyelembe vette azt is, hogy az alperesi jogi képviselő részt vett az ügy valamennyi tárgyalásán és adekvát módon védekezett. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a két perköltség egybeszámításával a felperest a különbséggént adódó 676.943 forint megfizetésére kötelezte.

[12] Az elsőfokú eljárás 1.020.000 forintos illetékéről a törvényszék úgy határozott, hogy abból a 16 millió forint utáni 960.000 forintot a felperes, míg az 1.000.000 forint után járó 60.000 forint illetéket az alperes köteles az állam javára megfizetni az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az Állami Adó- és Vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájának számára a jogerős bírósági határozatot hozó

bíróság megnevezésének, a bírósági ügyszámnak, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számának közleményként való feltüntetése mellett.

[13] A törvényszék a peres felek anyanyelvhasználatával összefüggésben felmerült tolmácsdíjról a Pp. 101. § (6) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

[14] A határozattal szemben az alperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes teljes keresetének elutasítását, valamint a felperesnek az eljárás valamennyi költségében történő marasztalását kérte. Perköltségként az első- és másodfokú eljárásban a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíj iránti igényrel élt.

[15] Az ítéltábla felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjára alapította.

[16] Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, nem vette figyelembe a felperes által becsatolt korábbi orvosi dokumentumokat, valamint az indokolási kötelezettségének nem tett eleget, és nem jelölte meg a becsatolt bizonyítékok mérlegelésének szempontjait, valamint az azokból levont következtetéseket. Ebből eredően a törvényszék ítélete megalapozatlan és jogsértő, megsértett jogszabályi rendelkezésként a Pp. 279. § (1) bekezdését jelölte meg.

[17] Sérelmezte a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően azt a tényt, hogy a felperest már több esetben is kezelték különféle neurológiai, pánik tünetekkel, illetve betegséggel. Hangsúlyozta, hogy a felperes maga csatolta be a orvos kezelése során keletkezett dokumentumokat. E körben utalt a 2020. május 11. napján kelt kezelési lapra, amelyből kitűnően szédülékenységgel, hátfájással (lumbago ischias), valamint gyomorfájdalommal (gastritis k.m.n.) kezelték a felperest. Ennek során akként nyilatkozott, hogy nagy a munkamegterhelés a munkahelyén, valamint, hogy 2020 novemberében kezdődtek a panaszai. Hivatkozott továbbá az alperes a fellebbezésében a 2020. május 15. napján keletkezett orvosi dokumentációra, amelyből kitűnően vitaminhiánnyal jelentkezett orvosánál, aki Milgamma-oldatos injekciót írt fel, amelyet bizonyítottan a B1, B6 és B12 vitaminhiány okozta idegrendszeri betegségek (neurológiai szisztémás betegségek) kezelésére alkalmaznak.

[18] Utalt továbbá az alperes a fellebbezésében a 2020. július 8.-i orvosi iratra, amely alkalommal ájulással kezelték a felperest, ekkor állandó szédülésre, rossz alvásra és nagy munkahelyi stresszre panaszkodott. Felhozta a fellebbezés a 2021. június 9. napján elvégzett kezelést is, amelynek során a felperest derékfájással kezelték. Utalt továbbá a 2021. június 29. napján kelt iratra, mely szerint a rehabilitációs osztályra kapott beutalót.

[19] Mindezekből az derül ki az alperes fellebbezési álláspontja szerint, hogy a felperes egészségi állapota már a munkahelyi konfliktus előtt is rossz volt, többek között neurológiai betegséggel is kezelték. Az elsőfokú bíróság ezen tényt azonban nem vette figyelembe és a hivatkozott okirati bizonyítékokat teljes mértékben figyelmen kívül hagyta. Az első perfelvételi tárgyaláson - amelyre 2022. február 22. napján került sor - az elsőfokú bíróság maga is arra a megállapításra jutott, hogy a felperes nyilvánvalóan nem csatolt be minden orvosi dokumentumot, amely miatt a szakvéleménytől nem várható helyes eredmény, ezért ezt követően néhány dokumentumot a felperes becsatolt.

[20] Előadta az alperes a fellebbezésében, hogy amennyiben a felperesnek valóban ennyi betegsége volt már 2020 májusától, úgy egyértelmű, hogy nem nyújtott be valamennyi orvosi iratot a bíróságnak, ezért a szakvélemény - amelyre a törvényszék a jogsérelmet megállapító rendelkezését alapította - nyilvánvalóan nem lehet helyes. Tekintettel arra, hogy az alvászavar és a szédülés már korábban is fennállt a felperesnél, sőt ájulása is volt, így az nem az eseményt követően alakult ki nála.

[21] A 2021. július 13. napján kelt orvosi látletet tekintetében arra hivatkozott az alperes, hogy aszerint külsérelmi nyom nem látható a felperesen annak ellenére, hogy azt állította, hogy papírköteget vágott hozzá az alperes. Az alperes és az alperes tanúi elmondása alapján ilyen nem történt, csupán a felperesi tanúk és a felperes állították, a felperes tanúi azonban mind a felperes munkatársai voltak. Mivel az okirati bizonyíték - az orvosi látlet - nem támasztja alá, hogy bármilyen fizikai atrocitás érte volna a felperest, így iratellenesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a papírkötegnak a felperes „arcába vágása” valóban megtörtént. A felperes továbbá ezen orvosi vizsgálat alkalmával azt állította, hogy a hátát a vita közben húzta meg, azonban a korábbi dokumentumokból megállapítható, hogy a felperes már korábban krónikus hátfájásban szenvedett.

[22] A fellebbezés utalt a 2021. július 19. napján kelt orvosi vizsgálati lapra, amely szerint korábban már négy alkalommal járt orvosnál a felperes tompa jellegű fejfájással, bizonytalan jellegű szédüléssel, pánikérzéssel, eszméletvesztéssel és eleséssel járó rosszullét miatt. E négy alkalom ambuláns lapját vagy látletét azonban nem csatolta be a felperes és vélelmezhető az is, hogy e négy alkalom nem július 12-19. között volt.

[23] Mindezekből arra lehet következtetni az alperes fellebbezési álláspontja szerint, hogy a felperes már korábban is küzdött pánikszerű betegséggel, mely tényt az elsőfokú bíróság nem vett figyelembe. A szakvéleményből kitűnik, hogy a szakértő kizárólag a 2021. július 12. napját követő iratokat vizsgálta, a korábbi dokumentumokat, anamnéziseket nem, holott valamennyi iratot kézhez kapott és azok tanulmányozása a feladata lett volna.

[24] Mindezt akként összegezte az alperes a fellebbezésében, hogy a törvényszék nem vizsgálta a benyújtott okirati bizonyítékokat, nem nyilatkoztatta a felperest, hogy valamennyi orvosi dokumentumát becsatolta-e, továbbá nem megfelelően mérlegelte a 2021. július 12. napja előtt keletkezett orvosi dokumentumokban foglaltakat. A szakvélemény tehát ez okból sem lehet helyes, abból egyebekben nem is tűnik ki, hogy a szakértő vizsgálta-e a korábban keletkezett orvosi iratokat.

[25] Az alperes a fellebbezésében a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján tárgyalás tartását kérte.

[26] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Másodfokú perköltségét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) a)-b) pontjai alapján, a csatolt költségjegyzék figyelembe vételével kérte megállapítani. Arra hivatkozott, hogy az alperes fellebbezése nem tartalmaz a Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontja által megkívánt határozott kérelmet, másrészt túlterjeszkedik az elsőfokú ítéletben foglaltakon. Érdemben azzal érvelt, hogy a felperes 2021. július 12. napját megelőző orvosi dokumentációja, illetve az abban foglaltak nem hozhatók összefüggésbe a szakértői véleményben foglaltakkal, mert annak tárgya a 2021. július 12. napján átélt trauma hatásainak vizsgálata volt. A becsatolt orvosi dokumentumok megítélése orvosi szakkérdés, az elsőfokú bíróság ezért helyesen alapította ítéletét a kirendelt szakértő véleményére. Mindemellett – az ítéletből is kitűnően – a törvényszék figyelembe vette az alperes által a fellebbezésében is felhozott körülményeket, a megállapított tényekből helyes jogi következtetést vont le, így az elsőfokú ítélet helybenhagyásának van helye.

[27] Fellebbezéssel nem volt támadott a felperes meghaladó keresetét elutasító, valamint a tolmácsdíj megfizetésére vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezés, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján nem érintette.

[28] A fellebbezés alapos.

[29] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, nem érintve annak nem fellebbezett részét.

[30] Az elsőfokú bíróság a tényállást részben helyesen állapította meg, az érdemi döntésével azonban az ítéltábla nem értett egyet a következő indokok alapján.

[31] A Fővárosi Ítéltábla elsőként a joghatóságot, illetve az alkalmazandó jogot vizsgálta, mivel az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában nem érintette ezeket, azonban a

Pp. 176. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra tekintettel a jogvita külföldi elemeit értékelni kellett. Ennek megfelelően az ítéltáblának a joghatóság kérdésében elsődlegesen azt kellett megvizsgálnia, hogy a perre a magyar bíróság joghatósága – a törvény, az Európai Unió kötelező jogi aktusa, nemzetközi egyezmény alapján – nem kizárt-e, illetve külföldi bíróság rendelkezik-e kizárólagos joghatósággal.

[32] Jelen ügyre a joghatóság kérdésében – a keresetindítás 2021. augusztus 12-ei időpontjára figyelemmel – a 2018. január 1-től hatályos Nmjt. rendelkezéseit kell alkalmazni. E jogszabály 91. §-a szerint a magyar bíróság joghatóságát – az e törvényben megállapított kivételekkel – megalapozza, ha az alperes anélkül, hogy kifogásolná a joghatóság hiányát, ellenkérelmet terjeszt elő (perbebocsátkozás). Emellett az Nmjt. alkalmazható 94. §-a értelmében a szerződésen kívüli kötelekkel összefüggő jogvitában eljárhat magyar bíróság akkor is, ha a kötelmet keletkeztető jogi tény belföldön valósult vagy valósulhat meg, vagy annak eredménye belföldön következett vagy következhet be. E rendelkezést megfelelően alkalmazni kell a személyhez fűződő jogok megsértéséből eredő igényekre is.

[33] Az Európai Parlament és a Tanács 2012. december 12-i 1215/2012/EU rendelete a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról (a továbbiakban: Brüsszel Ia rendelet) a perbeli esetre is irányadó rendelkezéseket tartalmaz. A 4. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott általános joghatósági ok értelmében – a rendelet rendelkezéseire figyelemmel – valamely tagállamban lakóhellyel rendelkező személy, állampolgárságára tekintet nélkül, az adott tagállam bíróságai előtt perelhető. Ugyanezen cikk (2) bekezdése azt mondja ki, hogy arra a személyre, aki nem állampolgára annak a tagállamnak, ahol lakóhellyel rendelkezik, a tagállam állampolgáira irányadó joghatósági szabályokat kell alkalmazni.

[34] Az adott ügyben mindkét fél nemzetiségű állampolgár, a felperes tartózkodási helye, míg az alperes lakóhelye Magyarországon található. A peradatok alapján a sérelmezett személyiségi jog sérelme - a káresemény bekövetkezése – is Magyarországon valósult meg a felperes kereseti állítása szerint.

[35] Mindezekből következően a magyar joghatóság nem kizárt, mivel a Brüsszel Ia. rendelet szerinti általános joghatósági ok áll fenn. Továbbá az alperes írásbeli védekezést terjesztett elő, nem kifogásolva a joghatóság hiányát, ezért a magyar bíróság joghatósága – az érdemi perbe bocsátkozás miatt – szintén megállapítható.

[36] Az Nmjt. 23. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogok megsértésére a sértett szokásos tartózkodási helyének - jogi személy esetén a létesítő okirata szerinti székhelyének - jogát kell alkalmazni. E jog alapján kell megítélni, hogy történt-e jogsértés, és e jog szerint kell megállapítani a jogsértés következményeit.

[37] Az elsőfokú bíróság ezért – a fenti indokolásbeli kiegészítéssel – helyesen vizsgálta a Ptk. 2:43. § a) pontja figyelembevételével, hogy a felperes által állított és a keresetlevélben jogalapként hivatkozott foglalt egészséghez fűződő joga – mint a sérelemdíj iránti és kártérítési kereset jogalapja – az alperes magatartásával okozati összefüggésben sérült-e, így a felperes megalapozottan tarthat-e igényt sérelemdíj megfizetésére.

[38] A felperes keresetében a Ptk. 2:43. § a) pontja szerinti élet, testi épség, egészséghez való személyiségi joga megsértésére alapítottan érvényesített sérelemdíj iránti igényt az alperessel szemben. Az alperes személyiségi jogot sértő magatartását pedig abban jelölte meg, hogy egy munkahelyi szóváltás alkalmával vele szemben támadólag lépett fel, pejoratív szóval illette és papírköteget vágott hozzá, amelynek következtében egészségromlás, poszttraumás stressz szindróma és pánikbetegség alakult ki nála.

[39] A Ptk. 2:43. § a) pontjában felsorolt egészséghez való személyiségi jog megsértése abban az esetben állapítható meg, ha az adott magatartás az ember egészségi állapotát sérti, azaz az alperesi magatartás következtében a felperes – akár fizikai, akár lelki – egészségében sérelem, valamilyen egészségromlás következik be.

[40] Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felperes egészséghez való joga megsértését kizárólag az igazságügyi szakértői vélemény alapján a felperes pszichés egészségromlása miatt állapította meg, anélkül, hogy a felperes által csatolt orvosi iratokat, mint okirati bizonyítékokat értékelte volna.

[41] Az ítéltábla álláspontja szerint a peradatok alapján nem állapítható meg, hogy a felperes egészségében az alperesi magatartással okozati összefüggésben ténylegesen sérelem következett volna be. Azt sem a kirendelt igazságügyi orvosszakértői vélemény, sem maga a felperes az eljárás folyamán nem tudta megfelelően bizonyítani. Önmagában az a körülmény, hogy a felperes ezen munkahelyi konfliktust követő traumába belebetegedett, nem eredményezi az egészséghez fűződő jogának megsértését, az legfeljebb nem vagyoni hátrányként lenne értékelhető valamely nevesített személyiségi joga igazolt megsértése esetén.

[42] Mindebből pedig az következik, hogy az alperes magatartásával okozati összefüggésben a perbeli esetben a felperes egészséghez való személyiségi jogának megsértése nem állapítható meg.

[43] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdésére alapítottan sérelemdíj ugyanakkor csak személyiségi jog megsértéséért, és csak akkor jár, ha azzal okozati összefüggésben a felperest

nem vagyoni sérelem éri. Személyiségi jogsértés hiányában azonban a Ptk. 2:51. §-ban, illetve a 2:52. § (1) bekezdésében szabályozott egyetlen szankció sem alkalmazható, ezért sem a jogsértés megállapításának, sem az alperes sérelemdíjban marasztalásának nincs helye.

[44] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve annak fellebbezett rendelkezését megváltoztatta, és a felperes keresetét teljes egészében elutasította, egyúttal mellőzte az elsőfokú ítéletnek az alperest az elsőfokú perköltség és a kereseti illeték pervesztessége arányára jutó részének – beszámítással történő - megfizetésére kötelező rendelkezését.

[45] Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a Pp. 364. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése és a 83. § (1) bekezdése értelmében a felperes köteles megfizetni az elsőfokú, valamint a másodfokú eljárásban pernyertes alperes ügyvédi munkadíjából álló teljes első- és másodfokú perköltségét. Az ügyvédi munkadíjat az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdései alkalmazásával határozta meg.

[46] Az alperes fellebbezése folytán felmerülő – az Itv. 39. § (1) bekezdése, valamint a 46. § (1) bekezdése szerint számított – fellebbezési illetéket, valamint az Itv. 62. § (1) bekezdés f) pontja szerinti tárgyi illetékfeljegyzési jog következtében le nem rótt kereseti illetéket a felperes köteles megfizetni az állam javára a rendelkező részben meghatározott módon.

[47] Tájékoztatja a másodfokú bíróság a felperest, hogy a kereseti-, valamint a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont]. Amennyiben az illeték megfizetésére vonatkozó kötelezettségének a megjelölt határidőben önként nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[48] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alperes kérelmére tartott tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2023. május 30.

Dr. Mózsik Tímea s.k.

a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró

Dr. Stecbauer Anita s.k.
bíró